

Is dit mijn grootste wens?!

Het was de tweede lesdag van mijn opleiding tot natuurcoach en we gingen het onderwerp 'je diepste wens' behandelen. Mijn klasgenote Suzanne nam de coachrol op zich en ik die van coachee.

Thuis had ik de lesstof gelezen en al nagedacht over wat mijn grootste verlangen kon zijn. Mensen vooruit helpen als life coach natuurlijk, en dat al wandelend over het strand en door het bos. Geweldig!

Suzanne vertraagde ons looptempo en vroeg me bewust te worden van de omgeving.

“Kun je al die verschillende vogeltjes horen? Concentreer je daarop.”

Zwijgend liepen we over de Hoornse heide en ik voelde me meer en meer ontspannen. Ze gaf me nog een oefening en zei na een poos:

“Zo Claudia, helemaal in het hier en nu aangekomen?”

Ja, ik was helemaal uit mijn hoofd en in het moment.

Op de eerste lesdag hadden we onze huidige situatie onderzocht. Nu kwam Suzanne daarop terug:

“Wat was daar uitgekomen?” Vroeg ze.

Ik blikte terug op die middag en herinnerde me wat me ontroerd had.

“Dat ik van zover gekomen ben,” antwoordde ik, “en dat ik me heel dankbaar voel voor wat ik bereikt heb. Ik ben uit de ellende omhoog geklommen en heb nu een gelukkig leven.”

Suzanne glimlachte me toe, stelde verdiepende vragen en zei toen:

“Waar verlang je nog naar?”

Er schoot direct een gedachte door mijn hoofd. Een bizarre.

“Dit klinkt gek misschien maar ik bedenk me net dat ik het liefst van de kunst wil leven. Ik schilder portret en als ik heel eerlijk ben, wens ik daar deels, naast mijn coachwerk, van te leven.”

Ik keek haar verbouwereerd aan en vervolgde:

“Wow. Die zag ik niet aankomen. Ik schilder pas twee jaar.”

Suzanne vroeg door naar mijn verlangens en ik voelde het steeds duidelijker. Ik wilde dit echt. Diep in mijn hart zat het al jarenlang weggestopt. Leven van de kunst! Ik, kunstenaar. Dat zou utopie zijn want of ik nu schilderde of verhalen schreef, altijd raakte ik in die magische flow die zo zaligmakend is.

“Wow. Die zag ik niet aankomen. Ik schilder pas twee jaar.”

“En als je aan die wens denkt, hangt daar ook een vraag aan vast?”

Ik wist uit het lesboek dat er nu meestal een ‘maar hoe dan’ vraag uit zou komen. Ik deed mijn mond open en hoorde mezelf zeggen:

“Mag ik dat wel?”

Huh?

Suzanne groef verder en al pratende kwam mijn diepste overtuiging eruit:

“Mijn moeder schildert veel beter dan ik. Zij maakt de mooiste portretten en ooit heeft ze geprobeerd haar werk te verkopen in galeries. Maar ze is keihard afgewezen omdat ze geen kunstacademie heeft gedaan. Dat heeft haar zeer gekwetst.”

Ik zag mijn moeder weer voor me, zo verbolgen als ze was na die afwijzing. Het had maanden geduurd voordat ze er overheen was.

“Als het mij nu wel lukt om mijn kunst te verkopen, dan verraad ik mijn moeder. Dan steek ik haar in de rug. Ik geloof wel dat ik mijn werk kán verkopen, ik voel alleen dat ik het niet mag.”

Ik fronste verbaast. Wat zei ik nu? Maar het hoge woord was eruit. Mijn wens en mijn blokkade waren helder. Iets wat ik met mijn ratio niet had kunnen bedenken. Wow!

Op de lesdag erna maakten we korte metten met mijn blokkade. Ik zei 'ja' tegen een leven als portretschilderes. 'Nee' tegen schuldgevoel en misplaatste loyaliteit en ik ben er vol voor gegaan. Ik heb mijn schilderwerk op de socials gezet en het wereldkundig gemaakt, en daar zijn verzoeken tot opdrachten en prijsopvragingen uitgekomen.

Nu mag ik, ja mág ik mezelf naast life coach ook kunstenaar noemen... Ik had nooit kunnen dromen dat coaching me naar deze hoogte zou brengen. Van een verborgen droom naar een nieuwe carrière!

Wat een cadeau!